

Právo na život

Přesně vzato bychom mohli o „právu na život“ mluvit jen v případě něčeho neživého; pokud nám jde o něco (někoho) živého, nejde o právo na život, nýbrž o právo na zachování života a pokračování v něm. Je tu ovšem ještě jedna možnost, ovšem dost problematická (z důvodů, které by bylo třeba rozvést a přezkoumat), totiž že „subjektem“ práva na život může být něco ještě nejsoucího (někdo ještě nejsoucí). To by nás ovšem zavedlo do naprosto odlišné problematiky, kde vůbec mluvit o nějakém „právu“ ztrácí všechnen smysl; v takovém případě jde spíš o příležitost, o „šanci“, nikoli o „právo“. A mluvit o „právu na šanci“ už vůbec nedává dost smyslu, jde-li o sám život. Nic neživého nemůže mít „právo“ na život; a nic již živého „právo“ na život nepotřebuje, protože život již má (a proto může jít jen o „právo“ na pokračování v žití, v životě). I to však je problematické, neboť vše živé je smrtelné; život, tj. aktivní žití, je vždy jen čímsi dočasným, termínovaným – tak jaképak právo? Je to vlastně spíš něco jako úděl, případně poskytnutá příležitost, eventuálně spojená se závazkem nebo posláním. Zkrátka jde o dosti problematickou myšlenku. Daleko věcnější a rozumnější je třeba Schweizerova myšlenka „úcty k životu“, a jistě nikoli založené na nějakém respektu k „právu“ na život.

(Písek, 110727-1.)